

смайватъ читателитѣ съ своя езикъ и съ дълбокитѣ прозрения въ човѣшката душа. Пише и две драми — „Въ политѣ на Витоша“ и „Когато гръмъ удари — какъ ехото заглъхва“, играни въ Народния театъръ съ голѣмо въодушевление.

Следъ обявяване на Балканската война, презъ 1912 г., Яворовъ заминава на фронта, пакъ като четникъ. Щастливъ е да наблюдава победоносния ходъ на българскитѣ войски — и трагично огорченъ е после следъ Букурещкия миръ, когато вижда, че не само македонскитѣ българи, но и други, свободни дотогава наши братя, биватъ оставени подъ ново робство.

Въ времето между Балканската война и Общоевропейската, Яворовъ преживѣ тежки нещастия въ семейството си. Тѣ станаха и причина за неговата трагична смъртъ — на 29 октомврий 1914 год.

Яворовъ завърши жизнения си пътъ едва 36 годишенъ. Но това не попрѣчи да стане той духовенъ първенецъ на народа си. Поезията, която той ни остави, е дълбокочовѣчна. Тя е събрана въ една книга — „Подиръ сѣнкитѣ на облацитѣ“ и е най-любимо четиво на българската младежъ. Всички декламиратъ съ възторгъ и захласъ „Арменци“, „Градушка“, „На нивата“, „Калиопа“, „Заточеници“, „Хайдушки пѣсни“, „Великдень“, „Въ часа на синята мъгла“...—безъ, може би, да знаятъ какъвъ необикновенъ човѣкъ ги е писалъ — необикновенъ съ своята скромность, съ своя талантъ, съ своята човѣчность, съ своя нерадостенъ животъ и съ героичната си воля да се бори. Единствено сръдство, единствено оржие на Яворовъ въ борбата му за животъ и преуспѣване е било неговото трудолюбие и неговата доброта. Съ това оржие той можа да се издигне отъ скроменъ телеграфистъ до пръвъ поетъ и гражданинъ на България. Ако сждбата бѣ по-милостива къмъ него, ако не бѣ загиналъ тѣй младъ, нашата култура щѣше да получи отъ него още много бисерни ценности. . .